

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zast. Mgr. Martinem Jančou, advokátem, se sídlem Mikulášské náměstí 11, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2017, č. j. MV-7588-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 A 223/2017 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „rozhodnutí žalované“) zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 10. 2014, č.j. OAM-44922-19/DP-2012 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 55a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

[2] Krajský soud v Plzni žalobě v záhlaví označeným rozsudkem (dále též jen „napadený rozsudek“) zrušil rozhodnutí žalované i prvostupňové rozhodnutí. Důvodem takového postupu byla shledaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu v části týkající se přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Má za to, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a je rovněž nepřezkoumatelný.

[4] Stěžovatelka uvedla, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) byla zamítnuta z důvodu, že i přes výzvu správního orgánu prvního stupně k odstranění vad žádosti žalobkyně nedoložila aktuální doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území včetně dokladu o jeho zaplacení a aktuální potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Navíc bylo zjištěno, že žalobkyně měla u okresní správy sociálního zabezpečení dluh na splatných zálohách na pojistném za období červenec až prosinec 2012. Žalobkyně navíc ani v rámci odvolacího řízení nepředložila požadované doklady, k nimž by bylo možné přihlédnout a usuzovat na to, že rozhodnutí představuje ve vztahu k jeho důvodům nepřiměřený zásah do rodinného života žalobkyně. V tomto kontextu bylo nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky s právem na soukromý a rodinný život cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, bod 35). Ke způsobu posuzování přiměřenosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015 – 139).

[5] Krajský soud se v napadeném rozsudku nijak nezabýval důvody zamítnutí žádosti žalobkyně ve vztahu k posouzení přiměřenosti, tak jak je uvedeno v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Svůj závěr postavil pouze na konstatování nedostatečně posouzené přiměřenosti rozhodnutí žalované vzhledem ke skutečnosti, že na území pobývá spolu s žalobkyní její nezletilý syn, avšak dále se nezabýval tím, že žalobkyně ani na výzvu nepředložila zákonem požadované náležitosti žádosti, měla nesplacený dluh u okresní správy sociálního zabezpečení a byla nečinná jak v průběhu prvoinstančního, tak i v průběhu odvolacího řízení.

[6] Stěžovatelka dále poukázala na to, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je jakožto řízení zahajované na návrh ovládáno zásadou dispoziční. Bylo na žalobkyni, aby na základě výzvy k odstranění vad žádosti požadované doklady předložila. Požadované podklady mohla žalobkyně též doložit v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož však rovněž nevyužila (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38). Jelikož žalobkyně požadované doklady nedoložila ani v rámci odvolacího řízení, bylo nutno odvolání zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit. Podle stěžovatelky přitom nelze odhlédnout od důvodu zamítnutí žádosti pouze s ohledem na skutečnost, že žalobkyně má

pokračování

na území České republiky nezletilého syna, a dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Účelem dlouhodobého pobytu za účelem podnikání není sloučení rodiny žalobkyně, ale možnost vykonávat podnikatelskou činnost, k níž je nutné, aby byly předloženy doklady uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[7] V průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně ani v průběhu odvolacího řízení žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány při posuzování přiměřenosti vycházely z údajů vyplývajících ze spisového materiálu a údajů obsažených v cizineckém informačním systému. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27, stěžovatelka uvedla, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní nebo rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny; jinak správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise. Po správních orgánech nelze vyžadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Stěžovatelka tak setrvala na svém názoru, že jelikož nezletilý syn žalobkyně na území pobývá rovněž se svým otcem, zamítnutí žádosti nebude mít za následek takový zásah do rodinného života, který by byl nepřiměřený.

[8] Stěžovatelka nemohla vyhovět žádosti žalobkyně pouze s ohledem na skutečnost, že na území pobývá její nezletilý syn. Pokud měla žalobkyně za to, že její nezletilý syn je závislý na její péči, mohla požádat o vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu existence překážky ve vycestování si požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným. Stěžovatelka podotkla, že žalobkyně již třikrát neúspěšně žádala o vydání povolení k trvalému pobytu.

[9] Žalobkyně se na výzvu soudu ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve je třeba uvést, že krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78), pokud přistoupil k projednání žaloby v rozsahu jediného seznatelného žalobního bodu. Tím bylo (byť) velmi obecně formulované tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí žalované je „*zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života*“ žalobkyně. V části žaloby odůvodňující návrh na přiznání odkladného účinku žaloby pak žalobkyně uvedla, že „*na území ČR vede řádný*

život, (a) *má v péči nezletilé dítě, které zde má trvalý pobyt*“. Ve zbytku žaloba obsahovala pouze velmi obecné námitky, které nebylo možné považovat za řádně uplatněné žalobní body (tvrzení, že rozhodnutí žalované je *nezákonné, nepřiměřené a nesprávné, přehnané formalistické, nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní zdůvodnění*, dále tvrzení, že žalovaná *dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci* a že rozhodnutí správních orgánů nedbala práv žalobkyně nabytých v dobré víře).

[13] Z průběhu správního řízení, jak vyplývá z obsahu správního spisu, se podává, že správní orgány si byly vědomy toho, že žalobkyně pobývá na území České republiky společně se svým synem (nar. X) a otcem dítěte (druhem žalobkyně), kteří zde mají povolen trvalý pobyt. Správní orgán prvního stupně k tomu v prvostupňovém rozhodnutí v rámci posouzení jeho přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců uvedl: *„Správní orgán si je vědom zásahu do rodinného života účastnice řízení, nicméně nedoložení výše zmíněných dokladů představuje překážku natolik závažnou, že ji nelze pominout, a to v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.“*. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala blanketní odvolání, které nebylo doplněno ani k výzvě k odstranění vad podání. Následně bylo vydáno rozhodnutí žalované, v němž k posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně žalovaná nad rámec skutečností již uvedených v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že *„nezletilý syn účastnice řízení na území pobývá rovněž se svým otcem“*, a proto uzavřela, že zamítnutí žádosti žalobkyně nebude nepřiměřeným zásahem do rodinného ani soukromého života.

[14] Správní orgán prvního stupně i žalovaná se tedy přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o pobytové oprávnění do jejího soukromého a rodinného života zabývaly, Nejvyšší správní soud však dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud v napadeném rozsudku, tedy že tak učinily nedostatečně. Krajský soud na jednu stranu žalované v napadeném rozsudku přisvědčil v tom, že *„není povinna z vlastní iniciativy vyhledávat důkazy, které by nepřiměřenosti rozhodnutí svědčily, za situace, kdy žalobkyně byla v řízení stran těchto skutečností pasivní“*. Na druhou stranu však uvedl, že správní orgán prvního stupně sám vymezil prostor osobního a rodinného života žalobkyně, pokud zjistil, že žalobkyně zde má nezletilého syna a partnera (otce dítěte), kteří disponují povolením k trvalému pobytu a žijí s žalobkyní ve společné domácnosti. K tomu krajský soud uvedl, že *„sotva si lze představit větší zásah do osobního a rodinného života, než je rozdělení matky a nezletilého dítěte“*.

[15] Jakkoli k tomuto závěru krajský soud dospěl na základě velmi stručného odůvodnění, z jeho obsahu lze zřetelně dovodit, že správní orgány pochybily, pokud se podrobněji nezabývaly rodinnou situací žalobkyně, zejména tím, že žalobkyně žije společně s druhem a jejich společným nezletilým dítětem ve společné domácnosti. Námitka stěžovatelky, že napadený rozsudek je stížen vadou nepřezkoumatelnosti, tedy není důvodná, neboť z jeho odůvodnění je seznatelné, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasacímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs

pokračování

69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Takovou překážku, resp. vadu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal.

[16] Předmětem sporu je otázka, v jakém rozsahu jsou správní orgány při posuzování žádosti o pobytové oprávnění povinny zabývat se otázkou přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikатурní činnosti zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, či ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75), ostatně stěžovatelka na některá z těchto rozhodnutí odkázala v kasační stížnosti. Přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince se věnovala též mnohá rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (jejich souhrn viz např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019 - 28).

[17] Z odkazované judikatury vyplývá, že při posouzení přiměřenosti rozhodnutí v cizineckých věcech musí být brány v potaz především následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

[18] Předmětem posouzení je rozhodnutí, u něhož jsou správní orgány povinny přistoupit k posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince ze zákona, jak je výslovně uvedeno v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který byl v posuzované věci aplikován podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro vydání rozhodnutí. Je-li správní orgán povinen přistoupit k posouzení přiměřenosti *ex officio*, musí v rámci svých úvah zohlednit všechna jemu známá hlediska, jež jsou v konkrétním posuzovaném případě relevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 - 37, či ze dne 11. 5. 2017, č. j. 10 Azs 338/2016 - 27).

[19] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobkyně, kdy spočívá břemeno tvrzení a důkazní primárně na žadateli, nikoli na správním orgánu (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). I v případě, kdy jsou správní orgány povinny přistoupit k posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele *ex officio*, tedy obecně platí, jak uváděla též stěžovatelka, že „nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele,

tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně aby o tom nabídl důkazy“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 - 38). Je tedy primárně na žadateli, aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého života, neboť je to právě žadatel, jemuž jsou tyto skutečnosti známy především (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 - 35).

[20] Poněkud odlišný přístup je však nutno zaujmout za situace, kdy je „ve hře“ zájem nezletilého dítěte. V takové situaci musí být aktivita správních orgánů při zjišťování skutkových okolností, tj. rodinných poměrů cizince (žadatele), daleko větší, a to bez ohledu na to, že účelem žádosti o pobytové oprávnění není sloučení rodiny, jak stěžovatelka poukazovala. Jak s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (zejména rozsudek ze dne 9. dubna 2019, I. M. proti Švýcarsku, stížnost č. 23887/16, a rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10) shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, „[d]le čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.

[21] Z judikatury ESLP tak zřetelně vyplývá, že je nutno se pečlivě zabývat situací nezletilých dětí, v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů, relevantní je ale též podle Nejvyššího správního soudu např. míra jejich integrace do společnosti. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v naposled odkazovaném rozsudku, „nejlepší zájem dítěte neznamena, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, body 56–57, důraz doplněn NSS). Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ESLP ze dne 21. června 2012, Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku, stížnost č. 34124/06, bod 65).“ Lze tak uvést, že pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem

pokračování

dítěte zabýval. Pokud stěžovatelka odkazovala na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu, ty s výše uvedeným postupem nejsou v rozporu (rozsudek ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27, se nezletilého dítěte vůbec netýkal, v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, byla pevnost rodinných vazeb zjišťována).

[22] V posuzované věci nebylo v průběhu správního řízení zpochybňováno, že žalobkyně je matkou nezletilého dítěte, s nímž žije ve společné domácnosti. Správní orgány se ve vztahu k této skutečnosti pak již spokojily pouze se zjištěním, že dítě má též otce, a že se tak nebude jednat o nepřiměřený zásah, bude-li muset matka (žalobkyně) vycestovat a – jak stěžovatelka uvedla – podat novou žádost na zastupitelském úřadu České republiky. Aniž by se podrobněji zabývaly nejlepším zájmem dítěte, které mělo ke dni vydání rozhodnutí stěžovatelky 5 let, uzavřely, že veřejný zájem na tom, aby žalobkyně předložila zákonem požadované doklady ke své žádosti, převáží nad zásahem do rodinného života žalobkyně. Takový závěr považuje Nejvyšší správní soud za předčasný, neboť není založen na posouzení, z něhož by vyplývalo, že došlo k pozornému a důkladnému zohlednění zájmů nezletilého dítěte žalobkyně (zejména intenzity jeho vazeb na žalobkyni a možností péče ze strany jeho otce). Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by žalobkyně se správními orgány nespolupracovala (např. pohovor s žalobkyní ani otcem dítěte za tímto účelem veden nebyl), přičemž správní orgány si nevyžádaly žádné podklady, z nichž by bylo zřejmé, že se v případě vycestování žalobkyně bude mít kdo o dítě postarat (např. vyjádření orgánu sociálně právní ochrany dětí).

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že přiměřenost zásahu do rodinného života žalobkyně byla posouzena nedostatečně, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly nejlepším zájmem nezletilého dítěte žalobkyně. Za takové situace nemohly správní orgány učinit závěr, že nad tímto zájmem, který bylo nutno učinit součástí posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu do rodinného života žalobkyně, nebyli dostatečně zjišťován a posuzován, převáží veřejný zájem na tom, aby žalobkyně ke své žádosti o pobytové oprávnění předložila veškeré zákonem vyžadované podklady, resp. aby pobytovým oprávněním za účelem podnikání (OSVČ) nedisponovali ti cizinci, kteří nepředloží konkrétní požadované doklady. Uvedené závěry přitom nelze chápat tak, že by skutečnost, že na území České republiky pobývá nezletilý syn žalobkyně, měla automaticky vést k vyhovění žádosti, jak naznačila stěžovatelka v kasační stížnosti. Veřejný zájem jistě i v tomto případě může převážet nad soukromým zájmem žalobkyně (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33), dojde-li v rámci posouzení přiměřenosti k řádnému zohlednění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalobkyně; k tomu však v posuzované věci nedošlo. Nutno dodat, že tyto úvahy je povinen učinit primárně správní orgán, který o žádosti cizince rozhoduje, nikoli soud.

[24] Pokud pak stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na možnost žalobkyně požádat si o vízum za účelem strpění, k tomu je nutno uvést, že podání žádosti o toto pobytové oprávnění zakládá pobytové oprávnění pouze tomu žadateli, který je v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného povolení k pobytu (viz § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců), za nějž se ovšem nepovažuje výjezdní příkaz (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 – 32). Zároveň se jedná o možnost nejistou, závislou na správním uvážení správního orgánu, a nadto je

rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza vyloučeno ze soudního přezkumu [srov. § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Posouzení nejlepšího zájmu dítěte tak nelze ponechávat až na tuto možnost žalobkyně k získání pobytového oprávnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Procesně úspěšné žalobkyni pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu